

MARTHA WELLS

HÄLYTYSTILA

MURHABOTIN
PÄIVÄKIRJAT
1

SUOMENTANUT
MIKA KIVIMÄKI

HERTTA KUSTANNUS
HELSINKI

ENSIMMÄINEN LUKU

Kun olin hakkeroinut hallintamoduulini, minusta olisi voinut tulla joukkomurhaaja, mutta sitten hoksasin, että pääsin käsiksi kaikkeen yhtiön satelliittien välittämään viihdetarjontaan. Sen jälkeen oli kulunut osapuilleen 35 000 tuntia ilman pahempaa murhaamista, mutta sangen varmasti vähän vaille 35 000 tuntia elokuvien, sarjojen, kirjojen, näytelmien ja musiikin parissa. Sydämettömäksi tappokoneeksi olin kauhean epäonnistunut lajissani.

Jatkoin kuitenkin työtäni, uudella sopimuksella, ja elätin toivoa, että tohtori Volescu ja tohtori Bharadwaj saisivat tutkimuksensa pian valmiiksi

niin, että voisimme palata tukikohtaan ja pääsisin katsomaan 397:n jakson *Paratiisikuun porteilla*-sarjasta.

Pitää tunnustaa, että keskittymiseni ei ollut kohdallaan. Sopimuskeikka oli ollut tähän mennessä tappavan tylsä ja olin alkanut suunnitella statushälytyskanavan ohittamista ja yritystä päästä käsiksi viihdepuolen musiikkitarjontaan siten, että HubSystem ei kirjaisi ylimääräistä liikennettä. Se oli hankalampi temppu kenttäoloissa kuin tukikohdassa.

Tämä tutkimusvyöhyke oli autio kaistale rannikkosaarella, siellä oli matalia, loivia mäkiä, jotka nousivat ja laskivat, ja tuuheaa, vihertävänmustaa ruohoa, joka kasvoi nilkkoihini asti, ei mainittavissa määrin kasvi- tai eläinkuntaa, lukuun ottamatta joukkoa erikokoisia linnun kaltaisia otuksia ja joitakin pöyheitä leijuvia olentoja, jotka olivat käsityksemme mukaan harmittomia. Ranta-alueita täplittivät isot, paljaat kraatterit, jollaisesta Bharadwaj ja Volescu olivat ottamassa näytteitä. Planeetalla oli ympärillään rengas, joka tämänhetkestä olinpaikastamme katsottuna hallitsi horisonttia merellä päin. Minä vilkuilin taivaalle ja sorkin

mielessäni infokanavaa juuri silloin, kun kraatterin pohja räjähti auki.

En vaivautunut tekemään suusanallista hälytystä. Sen sijaan lähetin tohtori Mensahille pääsyn kenttäkamerani näyttökuvaan ja hyppäsin kraatteriin. Kahlatessani hiekkaista rinnettä alaspäin kuulin jo Mensahin äänen hätäkanavalta, kun hän huutaen käski jotakuta nostamaan hopterin ilmaan heti paikalla. He olivat noin kymmenen kilometrin etäisyydellä, työskentelemässä saaren toisessa päässä, joten ei olisi mitään mahdollisuutta, että he ehtisivät paikalle ajoissa ollakseen jotenkin avuksi.

Ristiriitaiset käskyt täyttivät yksityiskanavani, mutta en kiinnittänyt niihin huomiota. Vaikka en olisikaan tärvellyt hallintamoduuliani, hätätilatiedot menisivät etusijalle, mutta nekin olivat sekavia, kun automaattinen HubSystem vaati dataa ja yritti lähettää dataa, jota en vielä tarvinnut, ja Mensah lähetti telemetriatietoja hopterin etäisyydestä. En tarvinnut niitäkään, mutta niistä oli helpompi olla välittämättä kuin HubSystemin samanaikaisista vastausvaatimuksista ja yrityksistä tarjota vastauksia.

Kaiken tämän keskellä minä pääsin kraatterin pohjalle. Molempiin käsivarsiini on rakennettu pie-

niä energia-aseita, mutta otin käyttöön ison projektiiliaseen, joka oli kiinnitetty selkääni. Vihulaisella, joka oli juuri purskahtanut esiin maasta, oli tosi iso suu, joten tunsin tarvitsevani tosi isoa asetta.

Kiskoin Bharadwajin ulos otuksen kidasta ja survouduin itse sinne hänen tilalleen ennen kuin laukaisin aseeni ensin otuksen kurkusta alas ja sitten ylöspäin kohti paikkaa, jossa toivoin sen aivojen olevan. En ole varma, tapahtuiko kaikki tässä järjestyksessä, minun pitää kelata läpi kenttäkamerani kuvamateriaali. Selvää oli vain se, että Bharadwaj oli minun hyppysissäni, ei sen otuksen, ja sitten olento oli kadonnut takaisin tunneliin.

Tohtori Bharadwaj oli tajuton, ja hänen oikeassa sääressään ja kyljessään olevista massiivisista haavoista vuoti verta puvun läpi. Kiinnitin aseensa takaisin pidikkeisiinsä, jotta pystyisin kantamaan häntä kaksin käsin. Olin menettänyt vasenta käsi-vartta peittäneen panssarin ja paljon sen alla ollutta lihaa, mutta epäorgaaniset osani toimivat vielä. Hallintamoduulin kautta tuli sarja uusia käskyjä ja hiljensin sen vaivautumatta purkamaan niitä. Bharadwaj, jolla ei ollut epäorgaanisia ruumiinosia ja

joka ei ollut yhtä helposti korjattavissa kuin minä, oli nyt selvästi tärkein ongelma ja minua kiinnosti eniten se, mitä MedSystem yritti kertoa hätäkanavalla. Ensin minun piti kuitenkin saada naisparka pois kraatterista.

Koko tämän ajan Volescu oli kyyhöttänyt kokoon käpertyneenä myllätyn kiviaineksen keskellä paskat housuissa, ei sillä etteikö minulta olisi riittänyt myötätuntoa häntäkin kohtaan. Tässä tilanteessa olin paljon vähemmän haavoittuva kuin hän, eikä minullakaan silti ollut mitenkään hauskat paikat. Sanoin: ”Tohtori Volescu, teidän pitää nyt tulla mukaani.”

Mies ei reagoi. MedSystem neuvoi antamaan rauhoittavan piikin ja *blaa blaa blaa*, mutta minä puristin toisella kädellä tohtori Bharadwajin pukua estääkseni häntä vuotamasta kuiviin ja kannattelin toisella kädellä hänen päätään, ja kaikesta huolimatta minulla on vain kaksi kättä. Käskin kympääni avautumaan ja taittumaan taakse haarniskan sisälle, jotta Volescu näkisi ihmiskasvoni. Tämä olisi paha virhe, jos vihulainen tulisi takaisin ja purisi minua uudestaan, sillä tarvitsen päässäni olevia orgaanisia osia. Tein äänestäni lujan, lämpi-

män ja lempeän ja sanoin: ”Tohtori Volescu, kaikki on kohta hyvin, okei? Teidän pitää kuitenkin nousta ja tulla auttamaan, jotta saamme vietyä hänet pois täältä.”

Se tehoi. Volescu kömpi pystyyn ja hoiperteli luokseni vieläkin vapisten. Käänsin paremman puoleni häntä kohti ja sanoin: ”Ottakaa kiinni käsivarrestani, okei? Pitäkää lujasti kiinni.”

Hän onnistui kietomaan käsivartensa kyynärkoukkuuni ja minä lähdin nousemaan kraatterista hinaten häntä perässäni ja puristaen Bharadwajia rintaani vasten. Bharadwajin hengitys oli korisevaa ja hätäistä, enkä saanut hänen puvultaan mitään tietoja. Oma pukuni oli revennyt rinnan kohdalta, joten käänsin ruumiinlämpöni kovemmalle toivoen, että se auttaisi. Infokanava oli nyt vaiennut, Mensah oli onnistunut käyttämään johtajan etuoikeuksiaan ja mykistämään kaikki muut paitsi MedSystemin ja hopterin, enkä kuullut hopterinkaan kanavalta muuta kuin sen, kuinka kaikki hyssyttelivät vimmatusti toisiaan.

Kraatterin seinämien jalansijat olivat surkeita, pehmeää hiekkaa ja irtosoraa, mutta jalkani eivät olleet vahingoittuneet, joten onnistuin pääsemään

reunalle molemmat ihmiset vielä elävinä. Volescu yritti romahtaa, mutta maanittelin häntä tulemaan vielä muutamia metrejä kauemmaksi kraatterin reunasta siltä varalta, että siellä vaaniva otus ylittäisi pitemmälle kuin miltä näytti.

En halunnut laskea Bharadwajia maahan, sillä vatsanpohjassani oli jotakin pahasti vialla enkä ollut varma, saisinko enää nostettua häntä takaisin ylös. Kelasin kenttäkamerani tallennetta vähän taaksepäin ja näin, että olin saanut pistohaavan hampaasta, tai mahdollisesti värekarvasta. Tarkoitinko nyt värekarvaa vai jotakin muuta? Murhabotit eivät saa kunnon koulutusmateriaaleja, paitsi murhaamista koskevia, ja nekin opetusmoduulit ovat halpisversioita. Olin tarkistamassa asiaa HubSystemin kieli-keskuksesta, kun pikkuhopteri laskeutui lähistölle. Ajoneuvon asettuessa ruohikkoon annoin kypäräni sulkeutua ja sen visiirin tummentua.

Meillä oli kaksi standardihopteria: iso hätätapausten varalle ja tämä pikkuinen, jolla pääsi tutkimuskohteisiin. Siinä oli kolme osastoa: keskellä yksi iso ihmismiehistölle ja molemmin puolin kaksi pienempää rahdille, tarvikkeille ja minulle. Mensah istui ohjaimissa. Lähdin kävelemään tavallista

hitaammin, sillä en halunnut jättää Volescua. Kun ramppi alkoi laskeutua, Pin-Lee ja Arada hyppäsivät ulos ja minä kytkin kommunikaattorin päälle sanoakseni: ”Tohtori Mensah, en voi päästää irti hänen puvustaan.”

Mensahilta kesti sekunnin verran tajuta, mitä tarkoitin. Hän sanoi kiireesti: ”Ei se mitään, tuo hänet miehistöhyttiin.”

Murhabottien ei ole lupa matkustaa yhdessä ihmisten kanssa, ja minun piti saada suullinen lupa astua sisään. Hajonneen hallintamoduulin ansiosta mikään ei olisi pidätellyt minua, mutta tuntui tavaltaan tärkeältä, ettei kukaan, varsinkaan sopimukse- ni valvojat, saisi tietää, että olin vapaa toimija. Tärkeältä siinä mielessä, ettei kukaan antaisi tuhota orgaanisia osiani ja hajottaa loppuja varaosiksi.

Kannoin Bharadwajin ramppia pitkin hyttiin, jossa Overse ja Ratthi olivat vimmatulla kiireellä levittämässä istuimia tehdäkseen tilaa. He olivat riisuneet kypäränsä ja kiskoneet pukujensa huput niskaan niin, että näin heidän kauhistuneet ilmeensä, kun he huomasivat pukuni repaleiden läpi, mitä yläruumiistani oli jäljellä. Olin iloinen, että keksin sulkea kypäräni.